

Downloaded via the EU tax law app / web

WYROK TRYBUNAŹU (siódma izba)

z dnia 16 maja 2013 r. (*)

Brak zwrotu całego nienależnie zapłaconego podatku od wartości dodanej – Prawo krajowe wyłączenie zwrotu podatku VAT z powodu jego przerwania na osobę trzecią – Kompensata w formie pomocy pokrywającej częściowo niepodlegający odliczeniu podatku VAT – Bezpodstawne wzbogacenie

W sprawie C-191/12

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Kúria (Węgry) postanowieniem z dnia 14 marca 2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 23 kwietnia 2012 r., w postępowaniu:

Alakor Gabonatermel és Forgalmazó Kft.

przeciwko

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága,

TRYBUNAŹU (siódma izba),

w składzie: G. Arestis, prezes izby, J.C. Bonichot i A. Arabadjiev (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Alakor Gabonatermel és Forgalmazó Kft. przez A. Nacsá, ügyvéd,
- w imieniu Węgier przez Z. Fehéra, G. Koósa oraz przez K. Szíjjártó, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez C. Soulay oraz A. Siposa, działających w charakterze pełnomocników,

podjęwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni prawa Unii Europejskiej w dziedzinie zwrotu świadczenia nienależnego.

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania pomiędzy Alakor Gabonatermel és Forgalmazó Kft. (zwanym dalej „Alakorem”) a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi

Regionális Adó Főigazgatósága (regionális dyrekcija ds. podatków w Észak-alföld, należąca do krajowej administracji ds. podatków i cel, zwaną dalej „Főigazgatósága”) w przedmiocie odmowy zwrotu przez tego ostatniego podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”), którego odliczenie zostało wyłączone z naruszeniem prawa Unii.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Rozporządzenie Komisji (WE) nr 448/2004 z dnia 10 marca 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1685/2000 ustanawiające szczególne zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 w odniesieniu do warunków, jakie muszą spełniać wydatki na działania współfinansowane z funduszy strukturalnych, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1145/2003 (Dz.U. L 72, s. 66) ma następującą treść:

„Zasada nr 7: VAT i inne podatki oraz opłaty

1. Podatek VAT nie jest wydatkiem kwalifikowanym, z wyjątkiem przypadków, gdy jest on faktycznie i ostatecznie wytworzony przez kołowego beneficjenta lub indywidualnego odbiorcę w ramach programu pomocy zgodnie z art. 87 traktatu oraz w przypadku pomocy finansowanej przez instytucję wyznaczoną przez państwo członkowskie. [Podatek] VAT, który podlega zwrotowi przy zastosowaniu jakichkolwiek środków, nie może być uznany za wydatek kwalifikowany, nawet jeżeli kołowy beneficjent lub indywidualny odbiorca nie odzyska go w danym momencie. Przy ustalaniu, czy [podatek] VAT stanowi wydatek kwalifikowany zgodnie z zapisami niniejszych zasad, nie jest brany pod uwagę publiczny lub prywatny status beneficjenta kołowego lub odbiorcy.

2. Podatek VAT, którego zwrotu beneficjent kołowy lub odbiorca kołowy nie może uzyskać na mocy określonych przepisów krajowych, stanowi wydatek kwalifikowany tylko wtedy, gdy takie przepisy są pod każdym względem zgodne z szóstą dyrektywą Rady 77/388/EWG [z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1), zwaną dalej »szóstą dyrektywą«].

Prawo węgierskie

4 Artykuł 38 ust. 1 az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény [ustawy LXXIV z 1992 r. w sprawie podatku od wartości dodanej, *Magyar Közlöny* 1992/128 (XII. 19), zwanej dalej „ustawą o podatku VAT”], uchylony ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2006 r., stanowi:

„Podatnik jest zobowiązany do wskazania w rachunkowości w sposób odmienny kwoty podatku naliczonego podlegającego odliczeniu i niepodlegającego odliczeniu (rozróżnienie pozytywne). O ile roczna ustawa budżetowa nie stanowi inaczej, podatnik korzystający z subwencji z funduszy publicznych, które nie są wliczane do podstawy opodatkowania na podstawie art. 22 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy,

a) może, w przypadku subwencji uzyskanych w celu nabycia określonych towarów, wykonać swe prawo do odliczenia jedynie w zakresie części podatku VAT przypadającego na niesubwencionowaną część tego nabycia;

[...]”.

5 Artykuł 124/C az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény [ustawy XCII z 2003 r. ordynacja podatkowa, *Magyar Közlöny* 2003/131 (XI. 14), zwanej dalej „ustawą ordynacja

podatkowa”] ma następującą treść:

„(1) Jeżeli trybuna konstytucyjny, Kúria lub Trybuna Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdzą z mocą wsteczną, że przepis prawa przewidujący zobowiązanie podatkowe jest sprzeczny z ustawą zasadniczą lub z obowiązującym aktem Unii Europejskiej, lub jeżeli chodzi o przepis gminny lub jakiegokolwiek inny przepis prawa, i orzeczenie to powoduje powstanie prawa do zwrotu na rzecz podatnika, organ podatkowy pierwszego stopnia dokonuje zwrotu na jego rzecz – w sposób ustalony w odnośnym orzeczeniu – zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

(2) Podatnik może złożyć wniosek na piśmie do organu podatkowego w terminie 180 dni po opublikowaniu lub doręczeniu orzeczenia trybunału konstytucyjnego, Kúria lub Trybunału [...]; niedopuszczalny jest jakiegokolwiek wniosek o przywrócenie terminu zawitego po upływie terminu. Organ podatkowy odrzuca wniosek w przypadku przedawnienia w dacie ogłoszenia lub doręczenia orzeczenia prawa związanego z określeniem podatku [...].

(3) Wniosek powinien wskazywać, poza innymi informacjami koniecznymi do identyfikacji podatnika przez organ podatkowy, podatek zapłacony w dacie złożenia wniosku, o którego zwrot się występuje, a także tytuł wykonawczy, na podstawie którego został on zapłacony; powinien on również wskazywać na orzeczenie trybunału konstytucyjnego, Kúria lub Trybunału [...] i zawierać oświadczenie, zgodnie z którym

a) podatnik nie przerzucił w dacie złożenia wniosku na inną osobę podatku, o którego zwrot występuje,

[...]”.

6 Artykuł 124/D tej ustawy stanowi:

„(1) O ile niniejszy artykuł nie stanowi inaczej, przepisy art. 124/C mają zastosowanie do wniosków o zwrot opartych na prawie odliczenia podatku VAT.

(2) Podatnik może powołać się na prawo, o którym mowa powyżej w ust. 1, w deklaracji korygującej [...].

(3) Jeżeli rozliczenie sprostowane w deklaracji korygującej wykazuje, że podatnik ma prawo do zwrotu [...], organ podatkowy stosuje do kwoty podlegającej zwrotowi stopę odsetek równą stopie podstawowej banku centralnego [...].

(5) Podatnik ponosi konsekwencje przewidziane w art. 124/C ust. 3 lit. a) również w przypadku, gdy podatnik uzyskał pomoc w taki sposób, że – z uwagi na zakaz w prawie węgierskim odliczania podatku VAT – finansuje ona również podatek VAT, lub gdy uzyskał pomoc dodatkową z budżetu państwa kompensującą niepodlegający odliczeniu podatek VAT.

[...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

7 W 2005 r. Alakor zawarł z Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium (ministerstwem ds. rolnictwa i rozwoju wsi, zwanym dalej „podmiotem finansującym”) umowę subwencyjną mającą na celu umożliwienie mu finansowania projektu w ramach programu operacyjnego rozwoju wsi i rolnictwa dotyczącego drugiego semestru 2005 r. (zwaną dalej „pomocą”).

8 W konsekwencji art. 38 ust. 1 lit. a) ustawy o podatku VAT w brzmieniu obowiązującym w

chwili zaistnienia okoliczności w postępowaniu głównym nie można by o odliczyć proporcjonalnie do kwoty pomocy części zapłaconego naliczonego podatku VAT dotyczącego wydatków związanych z subwencjonowanym projektem.

9 Z kolei zgodnie z wytycznymi ministra finansów „wydatki kwalifikujące się” subwencjonowanego projektu obejmowały, w celu obliczenia pomocy, częściowo podatek VAT odpowiadający procentowi projektu finansowanego przez tę pomoc. W ten sposób w niniejszej sprawie kwalifikujące się wydatki wynoszą 207 174 606 węgierskich forintów (HUF) obejmowały 18 645 714 HUF podatku VAT niepodlegającego odliczeniu. W celu finansowania tego projektu podmiot finansujący przyznał pomoc w wysokości 90 000 000 HUF odpowiadającej 43,44% wydatków kwalifikujących się projektu, przy czym pomoc ta była finansowana w 75% z funduszy wspólnotowych, a w pozostałych 25% z budżetu krajowego.

10 Podatek VAT związany z wydatkami na rozwój został rozliczony w miesięcznych deklaracjach VAT za wrzesień i listopad 2005 r., a także, jako saldo podlegające przeniesieniu na następne okresy, w deklaracjach za grudzień 2005 r. oraz styczeń 2006 r. Na podstawie art. 38 ust. 1 lit. a) ustawy o podatku VAT skarżący w postępowaniu głównym nie mógł wykonać prawa do odliczenia w wysokości 4 440 000 HUF z tytułu podatku VAT związanego z wydatkami na rozwój naliczonego na fakturach i rozliczonego w deklaracjach za wrzesień 2005 r., a także w wysokości 13 282 000 HUF z tytułu podatku, który został rozliczony w deklaracji za listopad 2005 r., co łącznie stanowiło 17 722 000 HUF.

11 W wyroku z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie C-74/08 PARAT Automotive Cabrio, Zb.Orz. s. I-3459, Trybunał orzekł, że „art. 17 ust. 2 i 6 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w przypadku nabycia towarów subwencjonowanych z funduszy publicznych dopuszcza odliczenie związanego z tym podatku VAT jedynie do wysokości części nieobjętej subwencją”.

12 W świetle tego wyroku Alakor uznał, że mógł odliczyć całą podatek VAT naliczony i zapłacony do celów wykonywanych przez niego opodatkowanych transakcji oraz że podatek VAT uznawany dotychczas za niepodlegający odliczeniu nie może w dalszym ciągu stanowić części kwalifikującego się wydatku spornego projektu. Z tego powodu w dniu 21 lipca 2009 r. Alakor zwrócił podmiotowi finansującemu kwotę pomocy odpowiadającą niepodlegającemu odliczeniu podatkowi VAT, wnosząc o zmianę umowy. Podmiot finansujący oddalił ten wniosek i zwrócił Alakorowi sporną kwotę.

13 W dniu 22 lipca 2009 r. Alakor złożył do organu podatkowego deklaracje korygujące za wrzesień, listopad i grudzień 2005 r., a także za styczeń 2006 r., w których wnosił na podstawie ww. wyroku w sprawie PARAT Automotive Cabrio o zwrot podatku VAT, którego nie pozwoliło mu odliczyć ograniczenie prawa do odliczenia, w wysokości 17 722 000 HUF, a także o zapłatę odsetek za zwłokę.

14 W odpowiedzi na ten wniosek organ podatkowy pierwszej instancji określił kwotę podatku podlegającego odliczeniu oraz kwotę podlegających zwrotowi na rzecz skarżącego w postępowaniu głównym w wysokości niżej niż kwota znajdująca się w deklaracjach korygujących tę kwotę. Főigazgatósága utrzymała w mocy te decyzje, podkreślając, że skarżący otrzymał już kwotę odpowiadającą 43,44% podatku VAT niepodlegającego odliczeniu w formie pomocy. W związku z tym na podstawie art. 124/C ust. 3 lit. a) oraz art. 124/D ust. 5 ustawy ordynacja podatkowa kwotę tę należy uznać za przerzuconą.

15 Rozpoznający skargi o zmianę lub uchylenie decyzji wydanych przez organ podatkowy sądowniej pierwszej instancji zasadność tych skarg, uchylił zaskarżone decyzje na tej podstawie, iż bezprawnie ograniczały one prawo do odliczenia z naruszeniem ww. wyroku w sprawie PARAT

21 W ww. wyroku w sprawie PARAT Automotive Cabrio Trybuna? przypomina? w pierwszej kolejno?ci w pkt 15, ?e prawo do odliczenia podatku VAT b?d?ce integraln? cz??ci? mechanizmu podatku VAT stanowi podstawow? zasad?, na której opiera si? wspólny system podatku VAT, i co do zasady nie mo?e by? ograniczane. Nast?pnie orzek? w pkt 20 tego wyroku, ?e uregulowanie krajowe, które zawiera ogólne ograniczenie prawa do odliczenia podatku VAT maj?ce zastosowanie do wszelkiego nabywania towarów lub us?ug finansowanych w drodze subwencji z funduszy publicznych, nie jest dopuszczalne na mocy art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy. Wreszcie Trybuna? wskaza? w pkt 33–35 rzeczonego wyroku, ?e art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy przyznaje jednostkom prawo, na które mog? si? one powo?ywa? przed s?dem krajowym przeciwko uregulowaniom krajowym niezgodnym z tym przepisem, oraz ?e podatnik, wobec którego zastosowano ten przepis, powinien mie? mo?liwo?? ponownego obliczenia nale?nego podatku VAT, stosownie do postanowie? art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy, w zakresie, w jakim towary lub us?ugi zosta?y wykorzystane na potrzeby czynno?ci opodatkowanych.

22 Nale?y przypomnie? w tym zakresie, ?e zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawo do uzyskania zwrotu podatków pobranych w pa?stwie cz?onkowskim z naruszeniem przepisów prawa Unii jest konsekwencj? i dope?nieniem praw przyznanych jednostkom przez przepisy prawa Unii w takim kszta?cie, jaki nada?a im wyk?adnia dokonana przez Trybuna?. Pa?stwa cz?onkowskie s? zatem zobowi?zane co do zasady do zwrotu podatków pobranych z naruszeniem prawa Unii (zob. w szczególno?ci wyrok z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie C-591/10 Littlewoods Retail i in., pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

23 W zwi?zku z tym pa?stwa cz?onkowskie powinny co do zasady dokona? zwrotu ca?ego podatku VAT, którego podatnik nie móg? odliczy? z naruszeniem prawa Unii.

24 Jak z tego wynika, prawo do zwrotu nienale?nego ?wiadczenia ma na celu usuni?cie skutków niezgodno?ci podatku z prawem Unii Europejskiej poprzez neutralizacj? ci??aru finansowego nies?uszenie obci??aj?cego podmiot, który go w ostateczno?ci rzeczywi?cie ponosi (wyrok z dnia 20 pa?dziernika 2011 r. w sprawie C-94/10 Danfoss i Sauer-Danfoss, Zb.Orz. s. I-9963, pkt 23).

25 Jednak?e, w drodze wyj?tku, mo?liwa jest odmowa takiego zwrotu, je?eli powodowa?by on bezpodstawne wzbogacenie osób maj?cych do niego prawo. Ochrona zagwarantowanych praw, któr? zapewnia w tej dziedzinie porz?dek prawny Unii, nie oznacza zatem konieczno?ci dokonania zwrotu podatków, ce? i op?at pobranych z naruszeniem prawa Unii, je?eli zostanie wykazane, ?e osoba zobowi?zana do zap?aty tych nale?no?ci przerzuci?a je w rzeczywisto?ci na inne podmioty (wyrok z dnia 6 wrze?nia 2011 r. w sprawie C-398/09 Lady & Kid i in., Zb.Orz. s. I-7375, pkt 18).

26 Wobec braku przepisów prawa Unii w zakresie ??dania zwrotu podatków do ka?dego z pa?stw cz?onkowskich nale?y ustanowienie w krajowym porz?dku prawnym warunków dochodzenia tych roszcze?, które musz? by? jednak zgodne z zasadami równowa?no?ci oraz skuteczno?ci (ww. wyrok w sprawie Danfoss i Sauer-Danfoss, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

27 W tym zakresie, w ?wietle celu, jakiemu s?u?y prawo do zwrotu nienale?nego ?wiadczenia, o którym przypomina pkt 24 niniejszego wyroku, poszanowanie zasady skuteczno?ci wymaga, by warunki dochodzenia roszcze? o zwrot nienale?nego ?wiadczenia zosta?y przez pa?stwa cz?onkowskie okre?lone w ramach zasady autonomii proceduralnej w sposób pozwalaj?cy na neutralizacj? finansowego ci??aru nienale?nego podatku (ww. wyrok w sprawie Danfoss i Sauer-Danfoss, pkt 25).

28 W zwi?zku z tym to pod warunkiem, ?e ci??ar finansowy podatku nienale?nie pobranego

spoczywający na podatniku został w całości zneutralizowany, państwo członkowskie może odmówić zwrotu części tego podatku z tego powodu, iż taki zwrot powodowałby bezpodstawne wzbogacenie na korzyść podatnika.

29 W niniejszej sprawie z akt przekazanych Trybunałowi wynika, że art. 124/D ust. 5 ustawy ordynacja podatkowa, który został przyjęty w wyniku ww. wyroku w sprawie PARAT Automotive Cabrio, pozwala na odmowę zwrotu części podatku VAT, która nie mogła zostać odliczona z naruszeniem prawa Unii z tego powodu, iż podatnik uzyskał już w formie pomocy kompensatę części podatku VAT niepodlegającej zwrotowi dotyczącej subwencjonowanego nabycia.

30 Kwestia, czy zwrot dochodzony w postępowaniu głównym ma na celu jedynie neutralizację skutku finansowego nielegalnego podatku, czy też przeciwnie, prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia po stronie podatnika, stanowi okoliczność faktyczną, której ocena należy do kompetencji sądu krajowego, dokonującego swobodnej oceny wszystkich przedstawionych mu dowodów w formie oceny ekonomicznej, która uwzględnia wszystkie istotne okoliczności (zob. podobnie wyrok z dnia 2 października 2003 r. w sprawie C-147/01 Weber's Wine World i in., Rec. s. I-11365, pkt 96, 100).

31 W ramach postępowania w trybie prejudycjalnym Trybunał, który ma udzielić sądowi krajowemu użytecznej odpowiedzi, może jednak dostarczyć wskazówek dotyczących akt postępowania głównego lub przedstawionych mu uwag, tak aby umożliwić sądowi odsyłającemu rozstrzygnięcie toczącej się przed nim sprawy (zob. analogicznie wyroki: z dnia 9 lutego 1999 r. w sprawie C-167/97 Seymour-Smith i Perez, Rec. s. I-623, pkt 68; a także z dnia 26 czerwca 2001 r. w sprawie C-381/99 Brunnhofer, Rec. s. I-4961, pkt 65).

32 W tym zakresie sąd krajowy powinien zbadać w szczególności kwestię, czy kwota pomocy przyznanej skarżącemu w postępowaniu głównym byłaby mniejsza w przypadku, gdyby skarżący mógł skorzystać z prawa do odliczenia. W rzeczywistości bowiem z akt sprawy przedstawionych Trybunałowi wynika, że kwota spornej pomocy została obliczona poprzez odwołanie do „wydatków kwalifikujących się” projektu, które obejmują zarówno wydatki netto tego projektu, jak i niepodlegający odliczeniu VAT. Sąd krajowy powinien tym samym sprawdzić, czy w sytuacji, gdyby ów kwalifikujący się wydatek został obliczony w oderwaniu od niepodlegającego odliczeniu podatku VAT, kwota pomocy byłaby niższa od pierwotnie przyznanej kwoty pomocy. Jeżeli tak by było, nadwyżka wynikająca z wyższej kwoty pomocy, z której Alakor mógł w ten sposób skorzystać, byłaby konsekwencją tego, że część niepodlegającego zwrotowi podatku VAT została pokryta przez tę pomoc. Ciężar finansowy związany z częścią podatku odpowiadającą tej nadwyżce byłby w związku z tym pokrywany przez podmiot finansujący, a nie przez Alakor.

33 Z powyższego wynika, że w celu zneutralizowania skutku finansowego związanego z zakazem odliczenia podatku VAT kwota zwrotu, której może dochodzić skarżący w postępowaniu głównym, powinna odpowiadać różnicy pomiędzy, po pierwsze, kwotą podatku VAT, jakiej Alakor nie mógł odliczyć z powodu uregulowania krajowego, które zostało uznane za sprzeczne z prawem Unii w ww. wyroku w sprawie PARAT Automotive Cabrio, oraz po drugie, kwotą pomocy przyznanej Alakorowi, która przekracza wysokość pomocy, jaka została mu przyznana, gdyby mógł on skorzystać z prawa do odliczenia.

34 Wreszcie okoliczność, że finansowanie spornej pomocy pochodzi zarówno z budżetu Unii, jak i z budżetu odnośnego państwa członkowskiego, nie ma wpływu na powyższe rozważania. W rzeczywistości bowiem, tak jak to wynika z pkt 22 niniejszego wyroku i co podkreśla Komisja Europejska, prawo do uzyskania zwrotu podatków pobranych przez państwo członkowskie z naruszeniem zasad prawa Unii jest konsekwencją i uzupełnieniem praw przyznanych jednostkom przez przepisy prawa Unii. Prawo do zwrotu nie może różnić się w

związku z tym w zależności od źródła pochodzenia finansowania danej pomocy.

35 Z uwagi na ogół powyższych rozważań na przedstawione pytania należy odpowiedzieć, iż zasada zwrotu podatków pobranych w państwie członkowskim z naruszeniem zasad prawa Unii powinna być interpretowana w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie odmawiało zwrotu części podatku VAT, którego odliczenia zakazywał przepis krajowy sprzeczny z prawem Unii, na tej podstawie, że owa część podatku była subwencjonowana przez pomoc przyznaną podatnikowi i finansowana zarówno przez Unię, jak i przez rzeczony państwo, pod warunkiem że podatek VAT został w całości zneutralizowany, czego weryfikacja należy do sądu krajowego.

W przedmiocie kosztów

36 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (siódma izba) orzeka, co następuje:

Zasada zwrotu podatków pobranych w państwie członkowskim z naruszeniem zasad prawa Unii powinna być interpretowana w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie odmawiało zwrotu części podatku od wartości dodanej, którego odliczenia zakazywał przepis krajowy sprzeczny z prawem Unii Europejskiej, na tej podstawie, że owa część podatku była subwencjonowana przez pomoc przyznaną podatnikowi i finansowana zarówno przez Unię, jak i przez rzeczony państwo, pod warunkiem że podatek od wartości dodanej został w całości zneutralizowany, czego weryfikacja należy do sądu krajowego.

Podpisy

* Język postępowania: węgierski.